

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 9Co/182/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1114209529
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 02. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Roman Huszár
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2020:1114209529.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Romana Huszára a členiek senátu JUDr. Magdalény Florekovej a JUDr. Zuzany Posluchovej v právnej veci žalobcu: PROFÍ CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 792 752, zastúpený: Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., so sídlom Kubániho 16, Bratislava, IČO : 47 233 516 proti žalovanému: O. F., nar. X.X.XXXX, bytom E. A.. X, W., prechodne bytom D. XX, W., o zaplatenie 1.115,84 € s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I zo dňa 3. októbra 2018 č. k. 15C/70/2014-73, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žalovaný nemá voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom zamietol žalobu o zaplatenie 1.115,84 € s príslušenstvom titulom nesplateného úveru. Žalovanému náhradu trov konania nepriznal.

1.1. Svoj rozsudok súd prvej inštancie odôvodnil ustanoveniami § 3 ods. 1, § 37 ods. 1, § 39, § 43, § 52 ods. 1, 2 a 3, § 54 ods. 1 a 2, § 488 a § 489 Občianskeho zákonníka, § 497 a § 499 Obchodného zákonníka a § 2 písm. a/ a b/, § 3 ods. 5, § 4 ods. 1 a 5 zákona č. 258/2001 Z. z. a § 4 ods. 8 zákona č. 250/2007 Z. z. Vykonaným dokazovaním mal súd prvej inštancie za preukázané, že žalobca ako veriteľ a žalovaný ako dlžník uzavreli dňa 30.10.2009 Zmluvu o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX, na základe ktorej žalobca poskytol žalovanému revolvingový úver vo výške 829,85 €. Žalovaný sa zaviazal zaplatiť uvedený revolvingový úver s príslušenstvom v 30-tich mesačných splátkach vo výške 50,72 € splatných vždy k 15. dňu v mesiaci. Ročná percentuálna miera nákladov predstavovala 69,86 %, priemerná ročná percentuálna miera nákladov za úver predstavovala 58,72 % a úrok bol dohodnutý vo výške 67,55 % ročne. Ďalej mal súd prvej inštancie za preukázané, že žalobca poskytol žalovanému dňa 23.11.2010 ďalšiu sumu 912,96 €. Listom zo dňa 28.10.2013 oznámil žalobca žalovanému, že sa dostal do omeškania so zaplatením splátok č. XX, XX a XX zo zmluvy o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX o viac ako tri mesiace a v prípade, ak sa dostane do omeškania s úhradou s ktoroukoľvek z uvedených splátok o viac ako tri mesiace a uplynie 15 dní od doručenia tohto oznámenia, stanú sa splatnými všetky záväzky zo zmluvy, ktoré sa majú stať splatnými až v budúcnosti. List zo dňa 28.10.2013 bol žalovanému doručený dňa 4.11.2013. Žalovaný zaplatil žalovanému od 15.12.2009 do 15.7.2013 sumu 2 231,68 €.

1.2. Súd prvej inštancie nemal pochybnosti o tom, že žalobca v danej veci vystupoval ako dodávateľ, ktorý pri uzatváraní zmluvy konal v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti, zmluva je formulárovou zmluvou a zmluva, ako aj zmluvné dojednania, boli vopred pripravené žalobcom a zároveň žalovaný vystupoval ako spotrebiteľ, ktorý nemal postavenie podnikateľa, a ktorý nemohol

ovplyvniť podstatný obsah zmluvy a zmluvných dojednaní. Súd dospel k záveru, že zmluva má charakter spotrebiteľskej zmluvy (a to aj s poukazom na ustanovenie § 23a zákona č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa účinného v čase uzatvorenia zmluvy, podľa ktorého sú spotrebiteľskými zmluvami aj zmluvy uzavreté podľa Obchodného zákonníka) a bolo preto nevyhnutné právny vzťah medzi účastníkmi posudzovať nielen podľa príslušných ustanovení Obchodného zákonníka (§ 497 a nasl.), ale aj právnych predpisov, ktoré upravujú právne vzťahy spotrebiteľského charakteru (§ 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, zákona č. 634/1992 Zb. a zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa), a to vychádzajúc zo zásady *lex specialis derogat legi generali*, podľa ktorej má špeciálna právna úprava (t.j. § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, ako aj ustanovenia zákona č. 258/2001 Z. z., zákona č. 634/1992 Zb. a zákona č. 250/2007 Z. z.), prednosť pred všeobecnou úpravou. Zmluva bola označená ako „Zmluva o revolvingovom úvere“, avšak texty v ustanoveniach pod bodom 5. a 6. zmluvy, ktoré majú predstavovať návrh žalovaného (bod 5.) a akceptáciu návrhu žalobcom (bod 6.), sú v rozpore k uvedenému názvu zmluvy. Z uvedených ustanovení sa totiž javí, že na základe tejto zmluvy dôjde k poskytnutiu jednorazového úveru, pretože hoci v názve bodu 5. sa uvádza, že ide o údaje o požadovanom revolvingovom úvere, z textu pre spotrebiteľa nevyplýva, že poskytnutá čiastka 829,85 € a splatnosť úveru (počet/splatnosť): 30/15, by nemala byť konečná, čo vedie k záveru, že predmetom zmluvy nemá byť poskytnutie revolvingového úveru, ale jednorazového úveru s konečnou splatnosťou. Následne sa však zmätočne pod bodom 13. zmluvy uvádza, že riadnym vyplnením a podpisom žiadosti dochádza k uzatvoreniu zmluvy o revolvingovom úvere, nikde v zmluve však nie je určený úverový limit, z ktorého by bolo možné ustáliť, že by malo ísť skutočne o zmluvu o revolvingovom úvere. Ustanovenie o úverovom limite je obsiahnuté iba v čl. 4. zmluvných dojednaní písaných tak malým písmom, že ich to robí prakticky nečitateľnými. Revolvingový úver je typický tým, že veriteľ ho dopĺňa a úverový vzťah tak môže fungovať neurčitú dobu. Dlžník stále platí, pretože veriteľ mu stále dopĺňa úver a časť splátky sa používa na splatenie poskytnutých úverových prostriedkov a časť na odplatu. Revolvingový úver je typický pre poskytovanie úverov podnikateľom, ktorí vzhľadom na mieru dohľadu veriteľa môžu dostať nový úver za nových, spravidla už výhodnejších podmienok a za týchto podmienok môžu dlhodobo hospodáriť aj s kauzálnou cudzími peniazmi. Nakoľko pri revolvingovom úvere nie je možné určiť počet splátok, ktorými bude splatený, pretože sa stále obnovuje (avšak zmluva o revolvingovom úvere napriek tomu počet dojednaných splátok stanovuje, pričom v oznámení veriteľa určuje aj dátumom konečnú splatnosť), a zároveň chýba aj základný princíp revolvingu, teda obnovovanie úverového rámca (ktorý ani nie je priamo v zmluve uvedený) jeho splácaním, ale napriek tomu má dôjsť podpisom zmluvy k uzatvoreniu iba zmluvy o revolvingovom úvere, súd mal za to, že takto koncipovaná zmluva je zaťažená neurčitosťou a nezrozumiteľnosťou jej ustanovení, z ktorých nie je možné vyvodit', či ide o zmluvu o jednorazovom úvere alebo o zmluvu o revolvingovom úvere. Zároveň je zmluva nezrozumiteľná aj v časti výšky úveru, kde ako požadovanú výšku úveru uvádza sumu 829,85 €, pričom však z prepočtu (výška splátky 50,72 € krát počet splátok 24) vyplýva, že nemôže ísť o výšku úveru, ale o celkovú čiastku splatnú spotrebiteľom.

1.3. Podľa súdu prvej inštancie neurčitosť a nezrozumiteľnosť právneho úkonu spôsobuje jeho neplatnosť v zmysle § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka, a to neplatnosť absolútnu, ktorá pôsobí od začiatku (*ex tunc*), a na ktorú súd prihliada z úradnej povinnosti. Keďže nebolo možné vyvodit', čo vlastne malo byť predmetom Zmluvy o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 30.10.2010, teda či to malo byť poskytnutie úveru s konečnou splatnosťou za podmienok v bode 5. a 6. zmluvy, alebo poskytnutie revolvingového úveru úplne za iných podmienok opísaných v čl. 4. zmluvných dojednaní, dospel prvoinštančný súd k záveru o neurčitosti a nezrozumiteľnosti jej ustanovení, a teda k záveru o absencii jednej z náležitostí právneho úkonu v zmysle § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka, čo vedie k záveru o absolútnej neplatnosti zmluvy o revolvingovom úvere v zmysle § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka, na ktorú je súd povinný prihliadať z úradnej povinnosti.

1.4. Napokon prvoinštančný súd poukázal na skutočnosť tvrdenú žalobcom, že na základe žiadosti žalovaného mu poskytol dňa 30.10.2009 ďalší revolvingový úver v sume 912,96 €, ktorý sa žalovaný zaviazal zaplatiť v 18-tich mesačných splátkach vo výške 50,72 €. Predovšetkým z predložených listinných dôkazov súd nemal za preukázané, že by medzi žalobcom a žalovaným bola uzatvorená písomná individuálne dojednaná jasná a zrozumiteľná zmluva o ďalšom revolvingovom úvere v sume 912,96 €. Takúto zmluvu o poskytnutí revolvingového úveru je potrebné považovať za neplatnú aj pre nedodržanie zákonom predpísanej formy podľa ustanovenia § 40 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Vzhľadom na to, že zmluva o poskytnutí revolvingového úveru bola od začiatku (*ex tunc*) absolútne neplatným právnym úkonom, z ktorého súd nemohol žalobcovi priznať nárok na požadované

plnenie, ktoré presahovalo to, čo od žalobcu z takejto zmluvy dostal. Žalobca vyplatil žalovanému celkovo sumu 2 227,48 €, pričom žalovaný zaplatili žalobcovi celkovo sumu 2 231,68 €, teda zaplatil viac ako bol povinný z takto neplatnej zmluvy žalovanému vrátiť.

1.5. O náhrade trov konania rozhodol súd prvej inštancie zohľadňujúc skutočnosť, že z obsahu spisového materiálu je zrejmé, že žalovanému trovy konania nevznikli, preto súd prvej inštancie náhradu trov konania žalovanému nepriznal.

2. Proti tomuto rozsudku v celom rozsahu podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca. Žiadal, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobe vyhovie. Uviedol, že pojem a obsah „revolvingového úveru“ nie je určený zákonom, ale obchodnou praxou, a teda môže mať takýto typ úveru viacero podôb. Zmluva o revolvingovom úvere obsahuje v bode 5 a 6 údaje o úvere, jeho výške, splátke akou sa má splácať, rovnako o počte splátok a o dátume ich splatnosti. Ide o údaje, ktoré sú potrebné na splatenie v poradí prvého čerpaného úveru. Zároveň však obsahuje aj údaje o výške revolvingu, pričom podmienky jeho čerpania sú upravené v článku 4 zmluvných dojednaní zmluvy s tým, že tento revolving sa poskytne automaticky po splatení stanoveného počtu splátok (t.j. dôjde k obnoveniu úveru), za akých podmienok sa poskytne a kedy a ako bude splácaný. Nejestvuje žiadna právna úprava, ktorá by definovala a kogentne prikazovala, ako má byť revolving a revolvingový úver dohodnutý, čo znamená, že súd prvej inštancie nie je oprávnený bez riadneho a náležitého zdôvodnenia ani vychádzať z toho, že ním uvedená definícia obsahu revolvingového úveru je jediná a správna. Zmluva obsahuje vymedzenie výšky schváleného úveru, aj sumy revolvingu. Súd prvej inštancie sa dôsledne zaoberal obsahom zmluvy a jej dojednaní. Podľa odôvodnenia rozsudku vychádzal z predčasných a neúplných skutkových záverov, v dôsledku čoho bol jeho rozsudok nielen predčasne vydaný, ale v podstatnej časti aj založený na neúplných a nesprávnych skutkových a právnych záveroch, a teda nepreskúmateľným. Pre zisťovanie obsahu každého úkonu platí, že sa vykladá podľa pravidiel v ust. § 35 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Žiadny zákon pritom v podobe kogentnej úpravy neurčuje, čo je revolvingový úver, ani ako majú byť stanovené podmienky čerpania úveru a čerpania revolvingu. To je vždy vecou dohody zmluvných strán, a to v zmysle princípu zmluvnej slobody (§ 2 ods. 3 Občianskeho zákonníka). To predpokladá aj právna úprava zmluvy o úvere, ktorá je (s výnimkou základných ustanovení o tomto zmluvnom type) dispozitívnej povahy. Súd mal vychádzať preto z obsahu uzavretej zmluvy, kde je presne dohodnuté, kedy sa poskytuje úver, čo je revolving, kedy sa poskytuje a za akých podmienok. V posudzovanom prípade bolo dohodnuté, že na základe zmluvy dôjde najskôr k poskytnutiu úveru a až po splnení dohodnutých podmienok môže dôjsť aj k poskytnutiu revolvingu. Zo zmluvných dojednaní zmluvy o revolvingovom úvere (umiestnených na zadnej strane zmluvy, viď bod 12) vyplýva, že úver poskytne veriteľ v schválenej výške (bod 2.2 a 2.3 zmluvných dojednaní) na účet dlžníka; čo splnené bolo. Záver súdu o nejasnosti a nezrozumiteľnosti zmluvy ako právneho úkonu je nezákonným, v rozpore s obsahom zmluvy a aj vnútorne zmätočným. Určitosť predstavuje kvalitu obsahu právneho úkonu; právny úkon je neurčitý, pokiaľ sa konajúcim osobám nepodarilo jednoznačným spôsobom stanoviť obsah ich vôle a túto neurčitosť nemožno preklenúť ani za použitia výkladových pravidiel. Zrozumiteľnosť vyjadruje kvalitu spôsobu tohto jasného vyjadrenia vôle, t.j. vyjadrenie po jazykovej (slovnej) stránke. Súd svoje závery spravil predčasne a nevychádzal z predložených dôkazov.

3. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril.

4. Podľa § 470 ods. 1 prechodných ustanovení zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok účinného od 1.7.2016 (ďalej len „C.s.p.“) ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

5. Odvolací súd s poukazom na vyššie uvedené ustanovenie C.s.p. preskúmal a prejednal vec v rozsahu podaného odvolania v zmysle § 379 a § 380 ods. 1 C.s.p. bez nariadenia odvolacieho pojednávania (rozsudok bol odvolacím súdom verejne vyhlásený podľa § 378 ods. 1 a § 219 ods. 3 C.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné a napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné ako vecne správny potvrdiť.

6. Z obsahu spisu vyplýva, že žalobca dňa 23.10.2009 na formulárovom tlačive označenom ako Žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru/Zmluva o revolvingovom úvere požiadal žalovaného o poskytnutie revolvingového úveru s číslom zmluvy XXXXXXXXXXXX s nasledovnými podmienkami poskytnutia úveru uvedenými v čl. 5 s názvom „Údaje o požadovanom revolvingovom úvere v Sk (vyplňte)“: poskytnutá

čiasťka úveru 829,85 €, splatnosť úveru v 30-tich mesačných splátkach splatných k 15. dňu v mesiaci, mesačná splátka 50,72 €, zmluvná odmena 691,76 €, predpokladaná RPMN 68,86 %, ročná úroková sadzba úveru 68,86 %, priemerná RPMN 37,93 %. Následne v čl. 6 s názvom „Údaje o schválenom revolvingovom úvere v Sk (nevypĺňajte)“ boli žalovaným uvedené nasledovné údaje: poskytnutá čiasťka úveru 829,85 €, splatnosť úveru v 30-tich mesačných splátkach splatných k 15. dňu v mesiaci, mesačná splátka 50,72 €, zmluvná odmena 691,76 €, RPMN za úver 65,41 %, ročná úroková sadzba úveru 68,86 %, priemerná RPMN za úver 37,93 %, poskytnutá čiasťka revolvingu 410,84 €, zmluvná odmena za poskytnutie revolvingu 502,12 €, predpokladaná RPMN úveru po poskytnutí revolvingu 55,4 %, ročná úroková sadzba revolvingu 67,53 %. Osoba konajúca za žalobcu podpísala predmetný dokument dňa 30.10.2009. Podľa čl. 7 predmetnej žiadosti dlžník berie výslovne na vedomie a súhlasí, že ním požadovaná poskytnutá čiasťka je maximálna, a že veriteľ (žalobca) je oprávnený po vyhodnotení údajov dlžníka poskytnutú čiasťku úveru jednostranne znížiť, upraviť výšku, počet a splatnosť jednotlivých splátok úveru, nominálnu hodnotu úveru, RPMN úveru, zmluvnú odmenu bez toho, aby to znamenalo porušenie povinností zo strany veriteľa.

7. Z vyššie uvedeného zhrnutia skutkového stavu, ktorý bol súdom prvej inštancie správne zistený, vyplýva, že medzi žalobcom a žalovaným nebola platne uzavretá zmluva o úvere. Odvolací súd na rozdiel od súdu prvej inštancie nevidí dôvod neplatnosti zmluvy v jej neurčitosti, ale v tom, že zmluva vôbec nevznikla pre chýbajúci akceptačný prejav vôle dlžníka. Proces vzniku zmlúv je upravený v § 43a a nasledujúcich Občianskeho zákonníka. Zmluva vzniká včasným prijatím návrhu (oferty) osobou, ktorej je tento návrh určený. Prijatie návrhu musí byť bezvýhradné. Prijatie návrhu, ktoré obsahuje dodatky, výhrady, obmedzenia alebo iné zmeny, je odmietnutím návrhu a považuje sa za nový návrh (§ 44 ods. 2 veta prvá Občianskeho zákonníka). V posudzovanej veci žalovaný dňa 23.10.2009 požiadal na formulárovom tlačive žalobcu o poskytnutie úveru s vymedzením konkrétnych zmluvných podmienok, tým urobil návrh na uzavretie zmluvy v zmysle § 43a ods. 1 Občianskeho zákonníka. Z obsahu spisu nevyplýva, že by bol tento návrh žalobcom prijatý. Naopak na tom istom formulárovom tlačive žalobca dňa 30.10.2009 vyznačil odlišné podmienky úveru (rozdiel je vo výške RPMN úveru a predpokladanej výške RPMN revolvingu). Tento úkon žalobcu nie je možné vyhodnotiť inak, ako odmietnutie návrhu a súčasne nový návrh žalobcu na uzavretie zmluvy o úvere adresovaný žalovanému, a to za žalobcom špecifikovaných podmienok. Tento tzv. protinávrh žalobcu nebol žalovaným prijatý (z dôkazov obsiahnutých v spise to nevyplýva, ani to žiadna zo strán sporu netvrdila), preto k platnému vzniku zmluvy o úvere medzi stranami sporu nedošlo. Skutočnosť, že žalovaný ako veriteľ nie je viazaný návrhom na uzavretie zmluvy (t.j. žiadosťou o poskytnutie úveru) vyplýva i z čl. 8 predmetnej žiadosti.

8. Nie je prirodzene možné pripustiť, a to nielen v spotrebiteľských vzťahoch, aby jedna zmluvná strana fakticky disponovala zmluvou v tom zmysle, že navrhovateľ zmluvy je bez ďalšieho viazaný akýmkoľvek protinávrhom adresáta oferty. Konštrukcia uzatvárania zmlúv, akú vo svojich typizovaných formulárových zmluvách vyprodukoval žalovaný, je v rozpore so zákonom (§ 44 ods. 2 Občianskeho zákonníka), preto akékoľvek zmluvné ustanovenie alebo ustanovenie zmluvných dojednaní, ktoré by aprobovalo takýto spôsob uzavretia zmluvy, je neplatné (§ 39 Občianskeho zákonníka).

9. Vzhľadom na vyššie uvedené závery o neplatnosti zmluvy má žalobca ako veriteľ od žalovaného ako dlžníka iba nárok na vrátenie istiny úveru, nie však zmluvných úrokov a poplatkov. Žalobca preukázal predložením výpisov z účtu, že reálne vyplatil žalovanému čiasťku 366,04 € dňa 23.11.2010 a čiasťku 366,04 € dňa 24.7.2012, aj keby k týmto čiasťkam bola pripočítaná suma pôvodného úveru 829,85 € (ktorej reálne vyplatenie žalobca nepreukázal) stále by ich súčet predstavoval iba 1.561,93 €. Súd prvej inštancie dospel k sume 2227,48 €, čo však bližšie nevyvetlil. Suma 1.561,93 € je zjavne nižšia než suma, ktorú žalovaný zaplatil na splátkach úveru. Samotný žalobca vo svojej žalobe uviedol, že žalovaný celkovo zaplatil na splátkach sumu 2.231,68 €. Žalovaný teda žiaden dlh voči žalobcovi nemá a súd prvej inštancie nepochybil, keď žalobu ako nedôvodnú zamietol.

10. Odvolací súd z vyššie uvedených dôvodov napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil podľa § 387 ods. 1 C.s.p..

11. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 C.s.p.. V odvolacom konaní bol plne úspešný žalovaný, preto by mu vznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. Žalovanému však podľa obsahu spisu žiadne trovy odvolacieho konania nevznikli, odvolací súd preto rozhodol tak, že žalovaný nemá voči žalobcovi

nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Nebude potom ani potrebné, aby o výške náhrady trov odvolacieho konania v zmysle § 262 ods. 2 C.s.p. rozhodoval súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

12. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších zákonov, § 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a/ pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/ (§ 422 ods.1 C.s.p.).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii (§ 427 ods.1 prvá veta C.s.p.).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods.2 C.s.p.).

Dovolaťel' musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolaťela musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a/ dovolaťel'om fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b/ dovolaťel'om právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c/ dovolaťel' v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods.2 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods.1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolaťel' uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods.2 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods.2 C.s.p.).